

Arrest

nr. 235 252 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten A.-C. RECKER en C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaten C. DESENFANS en A.-C. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 31-jarige Venezolaans staatsburger, geboren in de stad Barquisimeto. U woonde tot uw vertrek in de wijk Cabudare, ten zuidoosten van de stad Barquisimeto. Uw vader en moeder – resp. radio- en kerkmedewerker; huisvrouw en kapster – verblijven samen met uw zus J.V. sinds 2016 in

Orlando, Florida (Verenigde Staten). Uw broer E. – in Venezuela werkzaam als barmanager en instructeur – woont in Juárez, een Mexicaanse stad aan de grens met de Verenigde Staten. Uw oudere halfzus D.G. verblijft in Lima (Peru). Uw maternale oom en uw maternale grootvader verblijven in Venezuela.

Na het behalen van uw middelbareschooldiploma werkte u in Barquisimeto als kok en als barman.

Volgens uw verklaringen zouden in april 2013 leden van een gewapende colectivos bende de woning van uw broer E. zijn binnengevallen. Zij zouden uw ouders, uw jongere zus, uw broer en diens echtgenote in uw broers huis hebben gegijzeld ('ontvoerd'), geslagen en met de dood bedreigd. De mannen zouden uiteindelijk zijn vertrokken met Amerikaanse dollars en uw broers telefoon. Bij vertrek zouden ze uw hele familie – inclusief uzelf – met de dood hebben bedreigd. Na deze gijzeling zou uw moeder een klacht hebben willen indienen bij de politie, maar de politie zou hebben geweigerd de klacht op te nemen.

Nog volgens uw verklaringen zouden dezelfde bendeleden in augustus 2013 de bestelwagen van uw maternale grootvader hebben proberen te stelen. Uw grootvader zou zich hiertegen hebben verzet en als vergelding door de colectivos in het rechterbeen zijn geschoten. In de daaropvolgende maand, i.e. september 2013, zouden dezelfde bende colectivos uw moeders bestelwagen hebben gestolen en haar hebben bedreigd: de hele familie zal worden vermoord, omdat uw broer in april 2013 geen geld zou hebben overhandigd.

U trouwde op 21 september 2013 met R.I. (CGVS 18/11369B; O.V. 8.587.392). Op 28 september 2013 reisden u en uw echtgenote met jullie eigen paspoorten op legale wijze naar Peru, volgens uw verklaringen omwille van de voortdurende aanvallen en bedreigingen van de colectivos. Op 27 mei 2016 werd te Lima (Peru) jullie dochter S. (CGVS 18/10981; O.V. 8.587.392) geboren. Daar in Peru het jus soli principe geldt, beschikt zij naast de Venezolaanse nationaliteit ook over de Peruaanse nationaliteit. In januari 2019 hoopt uw echtgenote te bevallen van jullie zoon.

Voorts verklaart u dat op 10 november 2013 uw buurman en zijn dochter in hun eigen huis zijn gedood door leden van dezelfde colectivos die uw familie al maanden zouden viseren. U vermoedt dat de colectivos zich vergisten van huis en per ongeluk uw burens hebben gedood in plaats van uw familie. Uw familie zou u hebben aangeraden niet meer naar Venezuela terug te keren omdat u zou riskeren het volgende slachtoffer te zijn van de colectivos.

U verbleef legaal in Peru tot 14 november 2017. U was er werkzaam als kok, barman en gastronomisch adviseur. Uw echtgenote werkte tot haar zwangerschap als administratief medewerker. U geeft aan dat u omwille van de toenemende weerstand van de Peruaanse bevolking jegens de Venezolaanse migranten mettertijd meer xenofobie ervoer. U geeft aan dat u onder meer in het openbaar vervoer en tijdens uw werk te maken had met xenofobe reacties en uitingen van Peruaanse ingezetenen. Op 14 november 2017 reisde u alleen van Peru naar Madrid. U reisde direct door naar België, waar u op 15 november 2017 aankwam. Daar uw echtgenote nog niet in het bezit was van een geldig paspoort, bleven zij en uw dochter S. achter in Peru. Uw echtgenote en dochter S. kwamen op 28 januari 2018 aan op de luchthaven Schiphol, en reisden samen verder naar België. Jullie – u, uw echtgenote en uw dochter S. – dienden op 12 februari 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u opnieuw problemen met de colectivos. Daarnaast vreest u het slachtoffer te worden van diefstal, criminaliteit, moord of ontvoering.

Voorts vreest u in Venezuela voor uw dochter S. alsook voor uw toekomstige zoon het gebrek aan voeding, medicijnen, medische zorg, (wegwerp)luiers alsook gebrekkig onderwijs. Ook vreest u dat zij het slachtoffer zouden kunnen worden van ontvoering.

Nog vreest u dat uw dochter S. in Peru te maken zal krijgen met discriminatie omwille van haar Venezolaanse roots.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uitgegeven op 3 oktober 2014; het origineel paspoort van uw vrouw, uitgegeven op 26 september 2012 en verlengd op 14 december 2017; het origineel Peruaans paspoort van uw dochter Sophia Isabel, uitgegeven op 8 mei 2017; een kopie van uw cedula, uitgegeven op 2 juli 2012; de originele cedula van uw vrouw, uitgegeven op 30 november 2010; een

kopie van uw geboorteakte; een kopie van de geboorteakte van uw vrouw; uw originele huwelijksakte, gedateerd op 20 september 2013; de originele Peruaanse geboorteakte van uw dochter Sophia Isabel, gedateerd op 30 mei 2016; een origineel bewijs van de aangifte van de geboorte van uw dochter Sophia Isabel bij de Venezolaanse ambassade te Peru, gedateerd op 25 juli 2016; twee originele formele verklaringen inzake uw problemen in Venezuela, beide ongedateerd; kopieën van twee overlijdensaktes van uw buurman en diens dochter; vier originele kleurenprints van Google Maps betreffende de situering van uw eigen woning en de woning van uw overleden buurman; een origineel krantenartikel van El Impulso over de dood van uw buurman en zijn dochter, gedateerd op 12 november 2013; een kopie van de verkoopakte van het huis van uw ouders, gedateerd in juli 2016; een originele afdruk van het Wikipedia-artikel 'Colectivo (Venezuela)'; elf originele online krantenartikelen inzake de algemene situatie in Venezuela, gedateerd tussen 11 november 2013 en 8 juni 2018; twee originele formele verklaringen inzake uw problemen in Peru, beide ongedateerd; acht originele online krantenartikelen inzake de situatie van Venezolanen in Peru, gedateerd tussen 10 november 2017 en 17 augustus 2018; twee originele kleurenprints van oproepen tot protest tegen Venezolanen in Peru; een envelop, gedateerd op 5 oktober 2018 te Lima (Peru); een originele getuigenis inzake uw activiteiten in België bij een honkbal- en softbalvereniging; een originele uitnodiging van de honkbal- en softbalvereniging voor een kipavond; en een printscreen van een post op de Facebookpagina van de honkbal- en softbalvereniging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de colectivos.

Om te beginnen zijn er tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote over de reden van jullie vertrek uit Venezuela. Zo geeft u aan dat u omwille van de problemen snel met uw huidige echtgenote wilde trouwen, waarna jullie besloten uit het land te vertrekken (CGVS, p. 7). Ook uw echtgenote beaamt in haar vrije relaas dat jullie na de diefstal van de bestelwagen van uw moeder besloten te trouwen en uit Venezuela te vertrekken (CGVS R.I., 18/11369B, p. 10). Echter, eerder in het persoonlijk onderhoud vertelt uw echtgenote nog dat jullie in het kader van jullie huwelijksreis naar Peru trokken en er vervolgens besloten te blijven nadat uw buurman en zijn dochter werden gedood (CGVS R.I., 18/11369B, p. 6). Later in haar persoonlijk onderhoud herhaalt zij dit (CGVS R.I., 18/11369B, p. 15). Uw uiteenlopende verklaringen over de initiële aanleiding van uw reis naar Peru – uw familiale problemen met de colectivos dan wel jullie huwelijksreis – heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang komt.

Nog is uw kennis over de colectivos door wie uw familie maandenlang zou zijn gevisieerd erg gebrekkig. U verklaart dat uw problemen begonnen met de inval van een groep colectivos in het huis van uw broer, waar zij uiteindelijk geld en telefoons zouden hebben buitgemaakt (CGVS, p. 9). Daarna volgde de poging tot diefstal van de bestelbus van uw grootvader en de diefstal van uw moeders bestelbus (CGVS, p. 9). Door al deze problemen zou u zich genoodzaakt hebben gevoeld om het land te verlaten (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd welke groep van colectivos precies uw familie viseerde, geeft u aan dat het moeilijk is om een eenheid te noemen (CGVS, p. 12). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd welke groepen van colectivos er destijds in uw stad, uw dorp en/of in uw wijk actief waren, geeft u aan dat u geen namen heeft van personen of groepen (CGVS, p. 12). Wel blijken er groepen van colectivos aanwezig te zijn geweest in uw wijk en in de wijk van uw broer E., 'met heel veel verschillende namen' (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd welke namen deze groepen zoal hadden, begint u initieel over groepen van colectivos die actief zijn in heel Venezuela (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd te blijven bij de namen van groepen die ook daadwerkelijk in uw wijk actief

waren, heeft u hier geen informatie over en noemt u enkel de tupamaros, een van de meest prominente groepen van colectivos die in heel Venezuela actief zijn (CGVS, p. 16). Naast namen van in uw wijk opererende groepen blijkt u evenmin op de hoogte van de belangrijke personen/figuren van de colectivos in uw wijk toen u er verbleef (CGVS, p. 16). Het enige dat u wel over de colectivos weet te vertellen is dat zij zich bezighielden met onder meer criminaliteit, drugs- en wapenhandel en dat zij zich in de nabijheid van stembureaus bevonden tijdens verkiezingen (CGVS, p. 16). Uw gebrekkige kennis over de aanwezige colectivos in uw wijk en stad heeft als gevolg dat er aan de voorgehouden problemen van uw familie met diezelfde colectivos niet zomaar geloof kan worden gehecht. Bovendien verklaart u nog frequent in contact te staan met uw ouders en broer alsook minder frequent met uw grootvader (CGVS, pp. 5, 6). U had zich dus ook achteraf grondiger kunnen informeren over de aanwezige groepen van colectivos en hun aanvoorders. Dat u dit heeft nagelaten, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang komt.

Voorts blijkt u nooit direct contact te hebben gehad met colectivos. De enige keer dat u oogcontact zou hebben gehad met hen, was bovendien niet eens in uw eigen wijk of stad, maar in Caracas tijdens een kookpottenprotest, cacerolazo geheten, waar u, uw huidige vrouw en haar moeder in het appartement van uw schoonmoeder aan deelnamen (CGVS, pp. 16-17). Het is frappant dat u, ondanks de voorgehouden problemen met onbekende colectivos in Barquisimeto, enkel colectivos zou zijn tegengekomen in Caracas. Dit doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast geeft u aan dat uw broer na de gijzeling en beroving geen aangifte heeft gedaan bij de Venezolaanse autoriteiten uit angst dat de daders op de hoogte zouden worden gesteld van de ingediende aanklacht en zich mogelijkerwijs zouden kunnen wreken (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd of dit in uw broers wijk dan al is voorgevallen, heeft u daar geen specifieke informatie over (CGVS, p. 15). Wel geeft u aan dat er in de wijk van uw broer meerdere aanklachten werden ingediend (CGVS, p. 15). U kan niet aangeven om welke reden uw broer anders zou hebben gehandeld dan zijn wijkgenoten, die blijkbaar geen wraakacties vreesden. Dat zet uw voorgehouden asielrelaas opnieuw op losse schroeven.

Ter staving van uw de gijzeling van uw broer E. legt u een formele verklaring neer van een kennis van uw kerk. De voorgelegde verklaring werd echter op uw eigen verzoek en instructies opgesteld (CGVS, p. 10). Dit leidt ertoe dat de bewijswaarde van dergelijke verklaring verwaarloosbaar is. Voorts blijkt uit de verklaring dat uw familie zich na de gijzeling, bedreiging en beroving wendde tot het dichtstbijzijnde politiekantoor om een klacht neer te leggen, terwijl u verklaart dat uw broer geen aangifte deed uit angst voor de colectivos (CGVS, p. 15). Deze tegenstrijdigheid heeft als gevolg dat zowel de geloofwaardigheid van uw verklaringen, als de bewijswaarde van de voorgelegde verklaring aangetast wordt.

Betreffende de dood van uw buurman en diens dochter op 10 november 2013 geeft u in uw vrije relaas aan dat u denkt dat de colectivos zich vergisten en in plaats van in uw woonst, bij de buurman zouden zijn binnengegaan (CGVS, p. 10). Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd waarom u vermoedt dat de dood van uw buurman een vergissing was, verklaart u plots dat u niet zozeer bedoelde dat de colectivos zich vergist zouden hebben, maar dat het voor u een bijkomende boodschap zou zijn: u zou de volgende kunnen zijn die zal worden gedood (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd waarom u denkt dat de dood van uw buurman en zijn dochter een indirecte doodsb bedreiging aan uw adres zou zijn, geeft u aan dat uw hele familie al slachtoffer is geweest van de colectivos en dat u de enige was die ontbrak op de slachtofferlijst (CGVS, p. 17). Indien de colectivos die dag daadwerkelijk u tot doel zouden hebben gehad is het niet aannemelijk dat ze het verkeerde huis zouden zijn binnengestapt. Immers, aan de gijzeling en beroving van uw broer zou volgens uw verklaringen een lange voorbereiding van schaduwen vooraf zijn gegaan (CGVS, pp. 14-15). Het zou de colectivos dan ook in de voorbereiding op een gerichte aanval op uw persoon moeten zijn opgevallen welke woning de uwe was, en dat u al ruim tweeëneenhalve week niet meer in uw woning aanwezig was. U vertrok immers op 28 september uit Venezuela (CGVS, pp. 2, 4). Bijgevolg kan er opnieuw geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden asielrelaas.

U tracht uw verklaringen over de dood van uw buurman en buurmeisje te staven middels origineel krantenartikel van El Impulso, de overlijdensaktes van uw burens, printscreens van Google Maps en een formele verklaring van de dochter en zus van uw overleden burens. De dood van uw burens wordt an sich niet betwist, getuige het krantenartikel, de overlijdensaktes en de printscreens van Google Maps. Wel dient te worden opgemerkt dat er in het krantenartikel sprake is van één onbekende man die uw buurman en zijn dochter neerstak, terwijl u consequent in meervoud spreekt over de daders (CGVS, pp.

9-10, 17). Voorts wordt in het artikel besproken dat overvallen en inbraken in de wijk geen uitzondering zijn. Er wordt geen gewag gemaakt van specifieke visering van bepaalde families noch van specifieke (lokale) bendes. Dat uw familie – als burens – ooggetuige was van de gebeurtenissen aan de overkant van de straat wordt evenmin in twijfel getrokken. U maakt doorheen uw verklaringen echter niet aannemelijk dat de dood van uw burens betrekking zou hebben op u en uw familie. Uit de dood van uw burens kan bijgevolg geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade in uw hoofdte afgeleid worden. De voorgelegde verklaring van uw buurmeisje werd op uw eigen verzoek en instructies opgesteld (CGVS, p. 10). Dit leidt ertoe dat de bewijswaarde verwaarloosbaar is. In de verklaring is er sprake van een voortdurend risico door de onveilige situatie en straffeloosheid ten gevolge van de overvallen en ontvoeringen. Deze problemen worden verder niet geconcretiseerd. Bovendien is er in de verklaring geen sprake van een persoonswisseling of een fout van de colectivos, noch van een directe continue visering van de colectivos zoals u verklaart. Al met al kunnen de voorgelegde documenten bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven niet wijzigen.

Nog geeft u aan blootgesteld te zijn geweest aan 'voortdurende aanvallen en doodsb bedreigingen' (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd welke doodsb bedreigingen u precies bedoelt, verwijst u naar de bedreigingen tijdens de gijzeling bij uw broer thuis en tijdens de poging tot diefstal van de bestelwagen van uw grootvader (CGVS, p. 17). U maakt geen gewag van andere doodsb bedreigingen of aanvallen en heeft persoonlijk evenmin doodsb bedreigingen ontvangen (CGVS, p. 17). Sterker nog, u blijkt persoonlijk nooit betrokken te zijn geweest bij de continue bedreigingen en aanvallen aan het adres van uw familie maar verwijst enkel naar de dreiging voor uw hele familie, waar u een vrees voor uzelf aan koppelt (CGVS, p. 11). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat uw familie geviserd, aangevallen en bedreigd werd door de colectivos, maakt u geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk door te stellen dat ook u bedreigd werd door deze colectivos.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u met de domicilie van uw echtgenote en haar familie te Caracas in de mogelijkheid was om zich elders te vestigen in Venezuela, namelijk in de stad Caracas, maar dat u heeft nagelaten dit te doen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u zich niet kan vestigen in Caracas teneinde uw voorgehouden problemen met de colectivos te ontlopen, geeft u aan dat er in Caracas meer criminaliteit en minder justitie is (CGVS, p. 17). Nog verklaart u dat het gevaarlijk is in Caracas, dat er geen voeding voor handen is, er diefstallen voorkomen en het openbaar vervoer er slecht is (CGVS, p. 18). Ook uw echtgenote verwijst naar het gebrek aan voedsel en medicatie alsook de in Caracas voorkomende onveiligheid, moorden en berovingen (CGVS R.I., 18/11369B, p. 15). Nog denkt u dat u in Caracas geen werk zou kunnen vinden waarmee u uw gezin zou kunnen onderhouden (CGVS, p. 18). U maakt geen gewag van een concrete vrees of risico in Caracas en verwijst enkel naar de socio-economische situatie. Hoe het ook zij, dat u de mogelijkheid had zich elders te vestigen in Venezuela, maar nagelaten heeft dit te doen, doet eens te meer twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van uw problemen.

Voorts geeft u aan dat u zich bij een terugkeer naar Venezuela tegen het huidige regime zal uitspreken en dat u zou deelnemen aan manifestaties tegen president Maduro (CGVS, p. 18). Dit is louter een hypothetische bewering die bovendien niet strookt met het door u geschetste profiel. Zo was u nooit lid van een politieke partij (CGVS, p. 8) en deed u slechts een keer mee aan een vreedzame mars tegen de regering (CGVS, pp. 8, 18). Ook uw echtgenote nam tot vlak na de dood van Hugo Chavez slechts deel aan enkele vreedzame manifestaties tegen de regering (CGVS R.I., 18/11369B, pp. 9, 12). Dat u uw politieke voorkeuren ten aanzien van bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal verkondigen, is in deze een al te voorbarige uitspraak en volstaat hoegenaamd niet om tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in Venezuela te besluiten.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor uw dochter S. in Peru – discriminatie omwille van haar Venezolaanse roots (CGVS, p. 20; CGVS R.I., 18/11369B, p. 16) – dient voorts te worden opgemerkt dat een loutere vermoeden van toekomstige xenofobe of racistische reacties niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Xenofobe of racistische reacties zijn – hoe verwerpelijk ook – onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De online krantenartikelen en de oproepen tot protest tegen Venezolanen in Peru veranderen niets aan deze vaststelling, gezien ze geen betrekking op uw situatie of op die van uw dochter.

Nog legt u ter staving van uw problemen in Peru twee originele formele verklaringen voor. In deze ongedateerde verklaringen wordt er gesteld dat u het slachtoffer was van xenofobe daden omwille van de groeiende negatieve houding van Peruanen ten aanzien van Venezolaanse migranten. Ook werd u volgens in beide verklaringen geconfronteerd met 'constante psychologische intimidatie'. Deze brieven werden volgens uw verklaringen op uw eigen verzoek en instructies opgesteld (CGVS, p. 14). Dit leidt ertoe dat ook de bewijswaarde van deze documenten verwaarloosbaar is. Bovendien moet ook in uw geval gesteld worden dat eventuele xenofobe of racistische reacties onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Daarnaast stelt uw echtgenote dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zullen worden gezien als verraders van het vaderland omdat jullie sedert 2013 uit Venezuela zijn vertrokken en omdat uw echtgenote het niet eens is met het Venezolaanse regime (CGVS R.I., 18/11369B, p. 16). Uw echtgenote verklaart dat haar moeder haar recht op een voedselpakket via de carnet de la patria kwijtspeelde door haar verblijf in Peru na de geboorte van jullie dochter S. (CGVS R.I., 18/11369B, p. 17). Wanneer zij aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de carnet de la patria, repte ze echter met geen woord over haar moeders verlies van voedselpakketten (CGVS R.I., 18/11369B, p. 9). Daarnaast postte uw schoonmoeder op Facebook diverse voedselfoto's, waardoor de stelling dat zij zonder het voedselpakket via de carnet de la patria slecht zou stellen (CGVS R.I., 18/11369B, p. 17) op losse schroeven komt te staan. Voorts blijkt uw vrouw geen enkele indicatie te hebben dat jullie bij terugkeer naar Venezuela daadwerkelijk zullen worden gezien als verraders van het vaderland (CGVS R.I., 18/11369B, p. 17). Uw echtgenote maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat jullie omwille van jullie jarenlange verblijf in het buitenland bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging zouden moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Bovendien kon uw echtgenote niet alleen in december 2017 haar paspoort verlengen aan de Venezolaanse ambassade te Peru (CGVS R.I., 18/11369B, p. 4), maar ook konden jullie de geboorte van jullie dochter S. probleemloos aangeven bij de Venezolaanse autoriteiten in Peru (CGVS R.I., 18/11369B, p. 8). Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw vrees dat u en uw kind(eren) in Venezuela het slachtoffer zullen worden van een tekort aan voeding, medicijnen, medische zorg, (wegwerp)luiers, gebrekkig onderwijs en ontvoering (CGVS, p. 20; CGVS R.I., 18/11369B, p. 15) alsook mogelijke psychische problemen omwille van conflicten tussen anti-overheidsmanifestanten en de Venezolaanse overheid (CGVS R.I., 18/11369B, p. 15), kan worden opgemerkt dat naast de toekenning van de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin

rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela werkzaam was als kok en barman (CGVS, p. 7) en ook in Peru was u werkzaam (CGVS, p. 6). Uw ouders waren in Venezuela werkzaam als kapper, radio-medewerker en kerkelijk medewerker (CGVS, p. 6). Daarnaast droeg u extra bij aan het gezinsinkomen door de verkoop van klaargemaakte producten (CGVS, p. 19). Voorts ging het in Venezuela uw broer E. financieel voor de wind als barman en reisde hij veel voor de 'International Bartender Organisation', naar onder meer Peru, Trinidad en Tobago, enz. (CGVS, pp. 14-15). Nog had uw grootvader diverse huizen aan de Venezolaanse kust, een goed uitziende bestelwagen en is ook het grote huis waar hij heden verblijft eigen bezit (CGVS, pp. 15, 19). Uit de verklaring op eer van een vriendin van de familie blijkt bovendien dat u kan rekenen op de steun van de kerkgemeenschap waar uw vader jarenlang actief was. Bovendien blijkt uit de verklaringen op eer inzake uw verblijf in Peru dat u zich niet alleen vlot kan aanpassen op professioneel en persoonlijk vlak, maar ook dat u zich snel kan aanpassen aan nieuwe situaties.

Nog blijkt uit uw echtgenotes verklaringen dat zij tijdens haar studies werkte in het gerenommeerde staatstheater Teresa Carreño (CGVS R.I., 18/11369B, p. 7) en dat zij ook in Peru heeft gewerkt tot haar zwangerschap (CGVS R.I., 18/11369B, p. 14). Bovendien konden jullie uw reis naar Europa geheel financieren met eigen middelen (CGVS R.I., 18/11369B, p. 8). Voorts blijkt uw schoonmoeder een gepensioneerd secretaresse is bij het Venezolaanse openbaar ministerie (CGVS R.I., 18/11369B, pp. 4-5). De drie gepensioneerde zussen van uw schoonmoeder waren werkzaam als huisvrouw, advocate en als medewerker bij het ministerie van landbouw (CGVS R.I., 18/11369B, p. 5). Nog zorgt uw schoonmoeder voor haar eigen moeder en helpen de zussen elkaar eveneens onderling (CGVS R.I., 18/11369B, p. 5). Ook kon uw schoonmoeder na de geboorte van jullie dochter S. vijf maanden in Peru blijven, mede door uw gespaarde geld en door hulp van de kerk (CGVS R.I., 18/11369B, p. 14).

Nog wijzen de geposte foto's op het Facebook-account van uw schoonmoeder evenmin op een gebrek aan financiële middelen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u en uw familie, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U riep in dit verband de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela in en verwees hierbij naar het risico om bij terugkeer het slachtoffer te worden van diefstal, criminaliteit, moord of ontvoering (CGVS, p. 21; CGVS R.I., 18/11369B, p. 15). Nog gaf u aan in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van diefstallen van o.a. uw telefoon (CGVS, p. 11) en werd er eens ingebroken bij de kantine van uw honkbalclub (CGVS, p. 11). Uw echtgenote vermeldt voorts een overval op de bus (CGVS R.I., 18/11369B, pp. 10-11).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde paspoorten van uzelf, uw echtgenote en uw dochter S., de identiteitskaarten van uzelf en uw vrouw, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenote en uw dochter S. alsook de aangifte van de geboorte van uw dochter S. bij de Venezolaanse ambassade te Peru leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Dat er gewapend geweld is in Venezuela waarbij ook dodelijke slachtoffers kunnen vallen, zoals u met de elf online krantenartikelen wil aantonen, wordt evenmin betwist. Hierboven blijkt evenwel dat de situatie niet van die aard is dat er voor burgers in Venezuela een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Dat er in Venezuela criminele organisaties voorkomen zoals de colectivos, zoals u wil aantonen met het Wikipediaartikel, staat ook niet ter discussie. Hierboven is echter reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u en uw familie zelf problemen kenden met deze colectivos, noch dat u vervolging van hunnentwege zou moeten vrezen, noch dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat u er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tot slot legt u een getuigenis, een uitnodiging voor een kipavond en een printscreen van een Facebookpost neer om uw integratie in België te staven. Dit houdt geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Venezuela. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw integratie een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 30-jarige Venezolaans staatsburger, geboren in de stad Caracas. U woonde tot uw vertrek in de wijk 23 de Enero te Caracas. Uw vader is overleden. Uw moeder is gepensioneerd secretaresse bij het openbaar ministerie van de Venezolaanse overheid. Zij woont samen met haar moeder (uw oma) in het appartement van uw oma. Uw moeder en haar drie zussen – gepensioneerd huisvrouw, gepensioneerd advocate en gepensioneerd medewerkster van het ministerie van landbouw, zorgen alle drie voor uw oma. U heeft geen broers noch zussen.

Na het behalen van uw middelbareschooldiploma haalde u in 2012 een boekhoudkundig technisch diploma. Tijdens uw studies werkte u in het staatstheater Teresa Carreño.

Volgens uw verklaringen zouden in april 2013 leden van een gewapende colectivos bende de woning van uw schoonbroer E. zijn binnengevallen. Zij zouden uw schoonouders, uw jongere schoonzus, uw schoonbroer en diens echtgenote in uw schoonbroers huis hebben gegijzeld ('ontvoerd'), geslagen en met de dood bedreigd. De mannen zouden uiteindelijk zijn vertrokken met Amerikaanse dollars. Bij vertrek zouden ze uw hele familie – inclusief uw echtgenoot – met de dood hebben bedreigd. Na deze gijzeling zou uw schoonfamilie een klacht hebben ingediend bij de politie, maar de politie zou hebben geweigerd de klacht op te nemen.

Nog volgens uw verklaringen zouden dezelfde bendeleden in augustus 2013 de grootvader van uw echtgenoot hebben bestolen. Uw mans grootvader zou zich hiertegen hebben verzet en zou als vergelding in zijn been zijn geschoten. In september 2013 zouden criminelen vervolgens de bestelwagen van uw schoonmoeder hebben gestolen.

U trouwde op 21 september 2013 met R.R. (CGVS 18/11369; O.V. 8.587.392). Op 28 september 2013 reisden u en uw echtgenoot met jullie eigen paspoorten op legale wijze naar Peru. Op 27 mei 2016 werd te Lima (Peru) jullie dochter S. (CGVS 18/10981; O.V. 8.587.392) geboren. Daar in Peru het jus soli principe geldt, beschikt zij naast de Venezolaanse nationaliteit ook over de Peruaanse nationaliteit. In januari 2019 hoopt u te bevallen van een zoon.

Voorts verklaart u dat in november 2013 de buurman van uw man en diens dochter in hun eigen huis zijn gedood door dezelfde criminelen. Daarop zouden jullie hebben besloten niet meer naar Venezuela terug te keren.

U verbleef legaal in Peru tot 28 januari 2018. U was er tot uw zwangerschap werkzaam als administratief medewerker. Uw echtgenoot werkte als kok, barman en gastronomisch adviseur. U geeft aan dat u omwille van de toenemende weerstand van de Peruaanse bevolking jegens de Venezolaanse migranten mettertijd meer xenofobie ervoer. U geeft aan dat u onder meer niet werd aangenomen omwille van uw nationaliteit en dat u lange dagen onder het minimumloon moest werken. Ook geeft u aan dat u in het openbaar vervoer te maken had met xenofobe reacties en uitingen van Peruaanse ingezetenen.

Op 14 november 2017 reisde uw man alleen van Peru naar Madrid. Hij reisde direct door naar België, waar hij op 15 november 2017 aankwam. Daar u nog niet in het bezit was van een geldig paspoort, bleven u en uw dochter S. achter in Peru. Samen met uw dochter S. kwam u op 28 januari 2018 aan op de luchthaven Schiphol. Daarna reisden jullie verder naar België. Jullie – u, uw echtgenoot en uw dochter S. – dienden op 12 februari 2018 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u opnieuw problemen met criminelen. Daarnaast vreest u het slachtoffer te worden van diefstal, criminaliteit, moord of ontvoering. Ook vreest u schaarste van voedsel en medicijnen.

Voorts vreest u in Venezuela voor uw dochter S. alsook voor uw toekomstige zoon het gebrek aan infrastructuur en voorzieningen. Ook vreest u dat zij het slachtoffer zouden kunnen worden van ontvoering en moord. Nog vreest u het gebrek aan algemene veiligheid.

Nog vreest u dat uw dochter S. in Peru te maken zal krijgen met discriminatie omwille van haar Venezolaanse roots.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uitgegeven 26 september 2012 en verlengd op 14 december 2017; uw echtgenoots origineel paspoort, uitgegeven op 3 oktober 2014; het origineel Peruaans paspoort van uw dochter S., uitgegeven op 8 mei 2017; uw originele cedula, uitgegeven op 30 november 2010; een kopie van uw mans cedula, uitgegeven op 2 juli 2012; een kopie van uw geboorteakte; een kopie van de geboorteakte van uw man; uw originele huwelijksakte, gedateerd op 20 september 2013; de originele Peruaanse geboorteakte van uw dochter S., gedateerd op 30 mei 2016; een origineel bewijs van de aangifte van de geboorte van uw dochter S. bij de Venezolaanse ambassade te Peru, gedateerd op 25 juli 2016; twee originele formele verklaringen inzake uw problemen in Venezuela, beide ongedateerd; kopieën van twee overlijdensaktes van uw mans buurman

en diens dochter; vier originele kleurenprints van Google Maps betreffende de situering van uw mans woning en de woning van zijn overleden buurman; een origineel krantenartikel van *El Impulso* over de dood van uw mans buurman en zijn dochter, gedateerd op 12 november 2013; een kopie van de verkoopakte van het huis van uw schoonouders, gedateerd in juli 2016; een originele afdruk van het Wikipediaartikel 'Colectivo (Venezuela)'; elf originele online krantenartikelen inzake de algemene situatie in Venezuela, gedateerd tussen 11 november 2013 en 8 juni 2018; twee originele formele verklaringen inzake uw problemen in Peru, beide ongedateerd; acht originele online krantenartikelen inzake de situatie van Venezolanen in Peru, gedateerd tussen 10 november 2017 en 17 augustus 2018; twee originele kleurenprints van oproepen tot protest tegen Venezolanen in Peru; een envelop, gedateerd op 5 oktober 2018 te Lima (Peru); een originele getuigenis inzake uw mans activiteiten in België bij een honkbal- en softbalvereniging; een originele uitnodiging van de honkbal- en softbalvereniging voor een kipavond; en een printscreen van een post op de Facebookpagina van de honkbal- en softbalvereniging.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u ten tijde van het persoonlijk onderhoud zo'n zes maanden zwanger was. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo vond het persoonlijk onderhoud plaats op het gelijkvloers en werd u direct na de middagpauze opnieuw gehoord zodat uw onderhoud niet langer zou duren dan noodzakelijk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan er ook aan uw verzoek om internationale bescherming geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de colectivos.

Om te beginnen zijn er tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote over de reden van jullie vertrek uit Venezuela. Zo geeft u aan dat u omwille van de problemen snel met uw huidige echtgenote wilde trouwen, waarna jullie besloten uit het land te vertrekken (CGVS, p. 7). Ook uw echtgenote beaamt in haar vrije relaas dat jullie na de diefstal van de bestelwagen van uw moeder besloten te trouwen en uit Venezuela te vertrekken (CGVS R.I., 18/11369B, p. 10). Echter, eerder in het persoonlijk onderhoud vertelt uw echtgenote nog dat jullie in het kader van jullie huwelijksreis naar Peru trokken en er vervolgens besloten te blijven nadat uw buurman en zijn dochter werden gedood (CGVS R.I., 18/11369B, p. 6). Later in haar persoonlijk onderhoud herhaalt zij dit (CGVS R.I., 18/11369B, p. 15). Uw uiteenlopende verklaringen over de initiële aanleiding van uw reis naar Peru – uw familiale problemen met de colectivos dan wel jullie huwelijksreis – heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in het gedrang komt.

Nog is uw kennis over de colectivos door wie uw familie maandenlang zou zijn gevisieerd erg gebrekkig. U verklaart dat uw problemen begonnen met de inval van een groep colectivos in het huis van uw broer, waar zij uiteindelijk geld en telefoons zouden hebben buitgemaakt (CGVS, p. 9). Daarna volgde de

poging tot diefstal van de bestelbus van uw grootvader en de diefstal van uw moeders bestelbus (CGVS, p. 9). Door al deze problemen zou u zich genoodzaakt hebben gevoeld om het land te verlaten (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd welke groep van colectivos precies uw familie viseerde, geeft u aan dat het moeilijk is om een eenheid te noemen (CGVS, p. 12). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd welke groepen van colectivos er destijds in uw stad, uw dorp en/of in uw wijk actief waren, geeft u aan dat u geen namen heeft van personen of groepen (CGVS, p. 12). Wel blijken er groepen van colectivos aanwezig te zijn geweest in uw wijk en in de wijk van uw broer E., 'met heel veel verschillende namen' (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd welke namen deze groepen zoal hadden, begint u initieel over groepen van colectivos die actief zijn in heel Venezuela (CGVS, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd te blijven bij de namen van groepen die ook daadwerkelijk in uw wijk actief waren, heeft u hier geen informatie over en noemt u enkel de tupamaros, een van de meest prominente groepen van colectivos die in heel Venezuela actief zijn (CGVS, p. 16). Naast namen van in uw wijk opererende groepen blijkt u evenmin op de hoogte van de belangrijke personen/figuren van de colectivos in uw wijk toen u er verbleef (CGVS, p. 16). Het enige dat u wel over de colectivos weet te vertellen is dat zij zich bezighielden met onder meer criminaliteit, drugs- en wapenhandel en dat zij zich in de nabijheid van stembureaus bevonden tijdens verkiezingen (CGVS, p. 16). Uw gebrekkige kennis over de aanwezige colectivos in uw wijk en stad heeft als gevolg dat er aan de voorgehouden problemen van uw familie met diezelfde colectivos niet zomaar geloof kan worden gehecht. Bovendien verklaart u nog frequent in contact te staan met uw ouders en broer alsook minder frequent met uw grootvader (CGVS, pp. 5, 6). U had zich dus ook achteraf grondiger kunnen informeren over de aanwezige groepen van colectivos en hun aanvoorders. Dat u dit heeft nagelaten, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang komt.

Voorts blijkt u nooit direct contact te hebben gehad met colectivos. De enige keer dat u oogcontact zou hebben gehad met hen, was bovendien niet eens in uw eigen wijk of stad, maar in Caracas tijdens een kookpottenprotest, cacerolazo geheten, waar u, uw huidige vrouw en haar moeder in het appartement van uw schoonmoeder aan deelnamen (CGVS, pp. 16-17). Het is frappant dat u, ondanks de voorgehouden problemen met onbekende colectivos in Barquisimeto, enkel colectivos zou zijn tegengekomen in Caracas. Dit doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast geeft u aan dat uw broer na de gijzeling en beroving geen aangifte heeft gedaan bij de Venezolaanse autoriteiten uit angst dat de daders op de hoogte zouden worden gesteld van de ingediende aanklacht en zich mogelijkerwijs zouden kunnen wreken (CGVS, p. 15). Wanneer u wordt gevraagd of dit in uw broers wijk dan al is voorgevallen, heeft u daar geen specifieke informatie over (CGVS, p. 15). Wel geeft u aan dat er in de wijk van uw broer meerdere aanklachten werden ingediend (CGVS, p. 15). U kan niet aangeven om welke reden uw broer anders zou hebben gehandeld dan zijn wijkgenoten, die blijkbaar geen wraakacties vreesden. Dat zet uw voorgehouden asielrelaas opnieuw op losse schroeven.

Ter staving van uw de gijzeling van uw broer E. legt u een formele verklaring neer van een kennis van uw kerk. De voorgelegde verklaring werd echter op uw eigen verzoek en instructies opgesteld (CGVS, p. 10). Dit leidt ertoe dat de bewijswaarde van dergelijke verklaring verwaarloosbaar is. Voorts blijkt uit de verklaring dat uw familie zich na de gijzeling, bedreiging en beroving wendde tot het dichtstbijzijnde politiekantoor om een klacht neer te leggen, terwijl u verklaart dat uw broer geen aangifte deed uit angst voor de colectivos (CGVS, p. 15). Deze tegenstrijdigheid heeft als gevolg dat zowel de geloofwaardigheid van uw verklaringen, als de bewijswaarde van de voorgelegde verklaring aangetast wordt.

Betreffende de dood van uw buurman en diens dochter op 10 november 2013 geeft u in uw vrije relaas aan dat u denkt dat de colectivos zich vergisten en in plaats van in uw woonst, bij de buurman zouden zijn binnengegaan (CGVS, p. 10). Wanneer u later in het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd waarom u vermoedt dat de dood van uw buurman een vergissing was, verklaart u plots dat u niet zozeer bedoelde dat de colectivos zich vergist zouden hebben, maar dat het voor u een bijkomende boodschap zou zijn: u zou de volgende kunnen zijn die zal worden gedood (CGVS, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd waarom u denkt dat de dood van uw buurman en zijn dochter een indirecte doodsb bedreiging aan uw adres zou zijn, geeft u aan dat uw hele familie al slachtoffer is geweest van de colectivos en dat u de enige was die ontbrak op de slachtofferlijst (CGVS, p. 17). Indien de colectivos die dag daadwerkelijk u tot doel zouden hebben gehad is het niet aannemelijk dat ze het verkeerde huis zouden zijn binnengestapt. Immers, aan de gijzeling en beroving van uw broer zou volgens uw verklaringen een lange voorbereiding van schaduwen vooraf zijn gegaan (CGVS, pp. 14-15). Het zou de colectivos dan ook in de voorbereiding op een gerichte aanval op uw persoon moeten zijn opgevallen welke woning de

uwe was, en dat u al ruim tweeëneenhalve week niet meer in uw woning aanwezig was. U vertrok immers op 28 september uit Venezuela (CGVS, pp. 2, 4). Bijgevolg kan er opnieuw geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden asielrelaas. U tracht uw verklaringen over de dood van uw buurman en buurmeisje te staven middels origineel krantenartikel van *El Impulso*, de overlijdensaktes van uw burens, printscreens van Google Maps en een formele verklaring van de dochter en zus van uw overleden burens. De dood van uw burens wordt an sich niet betwist, getuige het krantenartikel, de overlijdensaktes en de printscreens van Google Maps. Wel dient te worden opgemerkt dat er in het krantenartikel sprake is van één onbekende man die uw buurman en zijn dochter neerstak, terwijl u consequent in meervoud spreekt over de daders (CGVS, pp. 9-10, 17). Voorts wordt in het artikel besproken dat overvallen en inbraken in de wijk geen uitzondering zijn. Er wordt geen gewag gemaakt van specifieke visering van bepaalde families noch van specifieke (lokale) bendes. Dat uw familie – als burens – ooggetuige was van de gebeurtenissen aan de overkant van de straat wordt evenmin in twijfel getrokken. U maakt doorheen uw verklaringen echter niet aannemelijk dat de dood van uw burens betrekking zou hebben op u en uw familie. Uit de dood van uw burens kan bijgevolg geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade in uw hoofdte afgeleid worden. De voorgelegde verklaring van uw buurmeisje werd op uw eigen verzoek en instructies opgesteld (CGVS, p. 10). Dit leidt ertoe dat de bewijswaarde verwaarloosbaar is. In de verklaring is er sprake van een voortdurend risico door de onveilige situatie en straffeloosheid ten gevolge van de overvallen en ontvoeringen. Deze problemen worden verder niet geconcretiseerd. Bovendien is er in de verklaring geen sprake van een persoonswisseling of een fout van de colectivos, noch van een directe continue visering van de colectivos zoals u verklaart. Al met al kunnen de voorgelegde documenten bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven niet wijzigen.

Nog geeft u aan blootgesteld te zijn geweest aan ‘voortdurende aanvallen en doodsb bedreigingen’ (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd welke doodsb bedreigingen u precies bedoelt, verwijst u naar de bedreigingen tijdens de gijzeling bij uw broer thuis en tijdens de poging tot diefstal van de bestelwagen van uw grootvader (CGVS, p. 17). U maakt geen gewag van andere doodsb bedreigingen of aanvallen en heeft persoonlijk evenmin doodsb bedreigingen ontvangen (CGVS, p. 17). Sterker nog, u blijkt persoonlijk nooit betrokken te zijn geweest bij de continue bedreigingen en aanvallen aan het adres van uw familie maar verwijst enkel naar de dreiging voor uw hele familie, waar u een vrees voor uzelf aan koppelt (CGVS, p. 11). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat uw familie geviserd, aangevallen en bedreigd werd door de colectivos, maakt u geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk door te stellen dat ook u bedreigd werd door deze colectivos.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u met de domicilie van uw echtgenote en haar familie te Caracas in de mogelijkheid was om zich elders te vestigen in Venezuela, namelijk in de stad Caracas, maar dat u heeft nagelaten dit te doen. Wanneer u wordt gevraagd waarom u zich niet kan vestigen in Caracas teneinde uw voorgehouden problemen met de colectivos te ontlopen, geeft u aan dat er in Caracas meer criminaliteit en minder justitie is (CGVS, p. 17). Nog verklaart u dat het gevaarlijk is in Caracas, dat er geen voeding voor handen is, er diefstallen voorkomen en het openbaar vervoer er slecht is (CGVS, p. 18). Ook uw echtgenote verwijst naar het gebrek aan voedsel en medicatie alsook de in Caracas voorkomende onveiligheid, moorden en berovingen (CGVS R.I., 18/11369B, p. 15). Nog denkt u dat u in Caracas geen werk zou kunnen vinden waarmee u uw gezin zou kunnen onderhouden (CGVS, p. 18). U maakt geen gewag van een concrete vrees of risico in Caracas en verwijst enkel naar de socio-economische situatie. Hoe het ook zij, dat u de mogelijkheid had zich elders te vestigen in Venezuela, maar nagelaten heeft dit te doen, doet eens te meer twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van uw problemen.

Voorts geeft u aan dat u zich bij een terugkeer naar Venezuela tegen het huidige regime zal uitspreken en dat u zou deelnemen aan manifestaties tegen president Maduro (CGVS, p. 18). Dit is louter een hypothetische bewering die bovendien niet strookt met het door u geschetste profiel. Zo was u nooit lid van een politieke partij (CGVS, p. 8) en deed u slechts een keer mee aan een vreedzame mars tegen de regering (CGVS, pp. 8, 18). Ook uw echtgenote nam tot vlak na de dood van Hugo Chavez slechts deel aan enkele vreedzame manifestaties tegen de regering (CGVS R.I., 18/11369B, pp. 9, 12). Dat u uw politieke voorkeuren ten aanzien van bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal verkondigen, is in deze een al te voorbarige uitspraak en volstaat hoegenaamd niet om tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in Venezuela te besluiten.

Wat betreft de door u aangehaalde vrees voor uw dochter S. in Peru – discriminatie omwille van haar Venezolaanse roots (CGVS, p. 20; CGVS R.I., 18/11369B, p. 16) – dient voorts te worden opgemerkt dat een loutere vermoeden van toekomstige xenofobe of racistische reacties niet volstaat om in

aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Xenofobe of racistische reacties zijn – hoe verwerpelijk ook – onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De online krantenartikelen en de oproepen tot protest tegen Venezolanen in Peru veranderen niets aan deze vaststelling, gezien ze geen betrekking op uw situatie of op die van uw dochter.

Nog legt u ter staving van uw problemen in Peru twee originele formele verklaringen voor. In deze ongedateerde verklaringen wordt er gesteld dat u het slachtoffer was van xenofobe daden omwille van de groeiende negatieve houding van Peruanen ten aanzien van Venezolaanse migranten. Ook werd u volgens in beide verklaringen geconfronteerd met 'constante psychologische intimidatie'. Deze brieven werden volgens uw verklaringen op uw eigen verzoek en instructies opgesteld (CGVS, p. 14). Dit leidt ertoe dat ook de bewijswaarde van deze documenten verwaarloosbaar is. Bovendien moet ook in uw geval gesteld worden dat eventuele xenofobe of racistische reacties onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te kunnen worden als daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Daarnaast stelt uw echtgenote dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zullen worden gezien als verraders van het vaderland omdat jullie sedert 2013 uit Venezuela zijn vertrokken en omdat uw echtgenote het niet eens is met het Venezolaanse regime (CGVS R.I., 18/11369B, p. 16). Uw echtgenote verklaart dat haar moeder haar recht op een voedselpakket via de carnet de la patria kwijtspeelde door haar verblijf in Peru na de geboorte van jullie dochter S. (CGVS R.I., 18/11369B, p. 17). Wanneer zij aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de carnet de la patria, repte ze echter met geen woord over haar moeders verlies van voedselpakketten (CGVS R.I., 18/11369B, p. 9). Daarnaast postte uw schoonmoeder op Facebook diverse voedselfoto's, waardoor de stelling dat zij zonder het voedselpakket via de carnet de la patria slecht zou stellen (CGVS R.I., 18/11369B, p. 17) op losse schroeven komt te staan. Voorts blijkt uw vrouw geen enkele indicatie te hebben dat jullie bij terugkeer naar Venezuela daadwerkelijk zullen worden gezien als verraders van het vaderland (CGVS R.I., 18/11369B, p. 17). Uw echtgenote maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat jullie omwille van jullie jarenlange verblijf in het buitenland bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging zouden moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Bovendien kon uw echtgenote niet alleen in december 2017 haar paspoort verlengen aan de Venezolaanse ambassade te Peru (CGVS R.I., 18/11369B, p. 4), maar ook konden jullie de geboorte van jullie dochter S. probleemloos aangeven bij de Venezolaanse autoriteiten in Peru (CGVS R.I., 18/11369B, p. 8). Bijgevolg weet u uw vrees verder niet te concretiseren. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing, noch aan daden van vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw vrees dat u en uw kind(eren) in Venezuela het slachtoffer zullen worden van een tekort aan voeding, medicijnen, medische zorg, (wegwerp)luiers, gebrekkig onderwijs en ontvoering (CGVS, p. 20; CGVS R.I., 18/11369B, p. 15) alsook mogelijke psychische problemen omwille

van conflicten tussen anti-overheidsmanifestanten en de Venezolaanse overheid (CGVS R.I., 18/11369B, p. 15), kan worden opgemerkt dat naast de toekenning van de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Venezuela werkzaam was als kok en barman (CGVS, p. 7) en ook in Peru was u werkzaam (CGVS, p. 6). Uw ouders waren in Venezuela werkzaam als kapper, radio-medewerker en kerkelijk medewerker (CGVS, p. 6). Daarnaast droeg u extra bij aan het gezinsinkomen door de verkoop van klaargemaakte producten (CGVS, p. 19). Voorts ging het in Venezuela uw broer E. financieel voor de wind als barman en reisde hij veel voor de 'International Bartender Organisation', naar onder meer Peru, Trinidad en Tobago, enz. (CGVS, pp. 14-15). Nog had uw grootvader diverse huizen aan de Venezolaanse kust, een goed uitziende bestelwagen en is ook het grote huis waar hij heden verblijft eigen bezit (CGVS, pp. 15, 19). Uit de verklaring op eer van een vriendin van de familie blijkt bovendien dat u kan rekenen op de steun van de kerkgemeenschap waar uw vader jarenlang actief was. Bovendien blijkt uit de verklaringen op eer inzake uw verblijf in Peru dat u zich niet alleen vlot kan aanpassen op professioneel en persoonlijk vlak, maar ook dat u zich snel kan aanpassen aan nieuwe situaties.

Nog blijkt uit uw echtgenotes verklaringen dat zij tijdens haar studies werkte in het gerenommeerde staatstheater Teresa Carreño (CGVS R.I., 18/11369B, p. 7) en dat zij ook in Peru heeft gewerkt tot haar zwangerschap (CGVS R.I., 18/11369B, p. 14). Bovendien konden jullie uw reis naar Europa geheel financieren met eigen middelen (CGVS R.I., 18/11369B, p. 8). Voorts blijkt uw schoonmoeder een gepensioneerd secretaresse is bij het Venezolaanse openbaar ministerie (CGVS R.I., 18/11369B, pp. 4-5). De drie gepensioneerde zussen van uw schoonmoeder waren werkzaam als huisvrouw, advocate en als medewerker bij het ministerie van landbouw (CGVS R.I., 18/11369B, p. 5). Nog zorgt uw schoonmoeder voor haar eigen moeder en helpen de zussen elkaar eveneens onderling (CGVS R.I., 18/11369B, p. 5). Ook kon uw schoonmoeder na de geboorte van jullie dochter S. vijf maanden in Peru blijven, mede door uw gespaarde geld en door hulp van de kerk (CGVS R.I., 18/11369B, p. 14).

Nog wijzen de geposte foto's op het Facebook-account van uw schoonmoeder evenmin op een gebrek aan financiële middelen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u en uw familie, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U riep in dit verband de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela in en verwees hierbij naar het risico om bij terugkeer het slachtoffer te worden van diefstal, criminaliteit, moord of ontvoering (CGVS, p. 21; CGVS R.I., 18/11369B, p. 15). Nog gaf u aan in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van diefstallen van o.a. uw telefoon (CGVS, p. 11) en werd er eens ingebroken bij de kantine van uw honkbalclub (CGVS, p. 11). Uw echtgenote vermeldt voorts een overval op de bus (CGVS R.I., 18/11369B, pp. 10-11)

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers

of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde paspoorten van uzelf, uw echtgenote en uw dochter S., de identiteitskaarten van uzelf en uw vrouw, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenote en uw dochter S. alsook de aangifte van de geboorte van uw dochter S. bij de Venezolaanse ambassade te Peru leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Dat er gewapend geweld is in Venezuela waarbij ook dodelijke slachtoffers kunnen vallen, zoals u met de elf online krantenartikelen wil aantonen, wordt evenmin betwist. Hierboven blijkt evenwel dat de situatie niet van die aard is dat er voor burgers in Venezuela een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Dat er in Venezuela criminele organisaties voorkomen zoals de colectivos, zoals u wil aantonen met het Wikipediaartikel, staat ook niet ter discussie. Hierboven is echter reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u en uw familie zelf problemen kenden met deze colectivos, noch dat u vervolging van hunnentwege zou moeten vrezen, noch dat u bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen of dat u er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tot slot legt u een getuigenis, een uitnodiging voor een kipavond en een printscreen van een Facebookpost neer om uw integratie in België te staven. Dit houdt geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Venezuela. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw integratie een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 december 2018 een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4,

48/5,48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Verzoekers benadrukken dat ze in geval van terugkeer naar hun land van herkomst vervolgd zullen worden door "de gewapende groep van de Colectivos".

Verzoekers voeren aan dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8). Verzoekers stellen dat er "tientallen van duizenden "Colectivos" [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen", dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtonen dat, hoewel de colectivos in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, "Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President" van 22 april 2017). Verzoekers stellen dat de colectivos niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Verzoekers betogen dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stellen dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijzen erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden.

Wat de socio-economische situatie betreft stellen verzoekers dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als "situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès" (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekers betogen dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus "Vénézuela: Situation sécuritaire" van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze stellen verder dat de COI Focus "Vénézuela- Situation sécuritaire" van 20 april 2018 inderdaad meldt dat "de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is" (p. 21, p. 23). Verzoekers wijzen er tevens op dat de COI Focus vermeldt dat "precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt". Verzoekers stellen verder dat de "publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer" niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35) en dat ze twee kleine kinderen hebben, dat er "een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel" is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekers benadrukken dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijzen naar UNHCR "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn" van 9 februari 2018. Ze wijzen er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39). Verzoekers benadrukken dat "de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34)".

Verzoekers betogen dat ze ingeval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 EVRM overeenstemt.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geven verzoekers een theoretische uiteenzetting. Verzoekers benadrukken andermaal verzoeksters nood aan medische zorg en opvolging en dat ze ten gevolge hiervan bijzonder kwetsbaar is.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de

vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")".

Wat betreft hun tegenstrijdige verklaringen stellen verzoekers dat *"ze inderdaad in het kader van hun huwelijksreis naar Peru reisden, maar niet op voorhand besloten hadden om niet meer terug te keren naar Venezuela"*.

Verder benadrukt verzoeker dat hij veel details gegeven heeft *"van verschillende Colectivos groepen en van hun activiteiten (CGVS p16), waarvan er vele zijn doorheen Venezuela. Ze hebben geen formele structuur, en hij wou zo weinig mogelijk te doen hebben met deze groepen."*

Verzoeker beklemt toont dat hij vreest dat het zijn beurt zal zijn, net omdat zijn familie al vervolgd en bedreigd werd en omdat de *colectivos* hen verwijten dat ze niet voldoende geld gegeven hebben. Bovendien benadrukt verzoeker dat *"indien hij terugkeert, sinds hij voor een lang periode in Europa verbleven is, hij bekeken zal worden als welvarend en dit een aanvullende reden voor de Colectivos zal zijn om hem te viseren."*

Verzoeker bevestigt dat *"zijn broer een wraakactie vreesde, en het feit dat sommige andere mensen die in dezelfde buurt wonden een klacht ingediend hadden niet betekent dat er geen wraakacties plaatsvinden."* Verzoeker wijst er bovendien op dat de echtgenote van zijn broer zwanger was toen de gijzelneming gebeurde en dat zijn broer dus de voorkeur wou geven aan het zorgen voor zijn familie en echtgenote. Hij haalt aan dat algemeen geweten is dat *"de politie helemaal corrupt en inefficiënt is, en ze hadden weinig hoop dat het indienen van een klacht helpen zou"* en dat de beslissing erkent dat er vaak aanvallen door de *colectivos* gebeuren, in het bijzonder in de buurt van de woning van verzoekers broer.

Wat betreft de schriftelijke getuigenis van een kennis van de kerk meent verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid met zijn verklaringen is, nu hij duidelijk heeft verklaard dat zijn familie een klacht wou indienen en dus naar de politie gegaan is, maar dat de politie hun klacht niet wilde registreren.

Verzoeker bevestigt dat het feit dat zijn buurman en diens dochter vermoord werden een signaal is dat verzoeker de volgende op de lijst van de *colectivos* is. Waar verweerder erop wijst dat het krantenartikel over de moord op verzoekers buurman en diens dochter melding maakt van een persoon, terwijl verzoeker over meerdere personen sprak, legt verzoeker uit dat hij *"bedoelde dat de Colectivos altijd in banden werken, en dat hoewel een persoon de moord gepleegd heeft, ze in banden werken"*.

Verder betwisten verzoekers het door het CGVS voorgestelde internvestigingsalternatief in Caracas. Ze wijzen erop dat het CGVS, volgens artikel 48/5, § 3 van de wet van 15/12/1980, de redelijkheid van het hervestigingsalternatief en de veiligheid van de plaats moet bewijzen. Verzoekers betogen dat het CGVS zich beperkt tot *"het beweren dat verzoekers de mogelijkheid hadden om zich in Caracas te vestigen, zonder iets te melden over de redelijkheid of veiligheid van de hervestigingsalternatief"*. Verzoekers bevestigen *"hun verklaringen volgens de welk ze geen werk in Caracas vinden zouden, en de socio-economische zowel als veiligheid omstandigheden er erbarmelijk zijn (CGVS p7 van persoonlijk onderhoud van verzoeker, en CGVS p 15 van persoonlijk onderhoud van verzoekster)"* en benadrukken dat *"de persoonlijke omstandigheden van verzoekers hen geen redelijk vestigingsalternatief in Caracas aanbieden"*.

Verzoekers voeren voorts aan dat *"ze vrezen om als verraders gezien te worden indien ze terugkeren naar Venezuela omdat ze sinds 2013 uit het land vetrokken zijn, en omdat verzoeker tegen de regering is."*

Ze geven aan te betwisten dat *"niet aannemelijk is dat de moeder van verzoekster haar recht op een voedselpakket via de "carnet de la patria" verloren heeft, omdat verzoekster dit niet eerder vermeldt had, en omdat haar moeder foto's van voedsel gepost heeft op facebook"*, nu bekend is *"dat sociale media niet altijd de realiteit weerspiegelen"*.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

"3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>

4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>".

Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer met "Artikel van pagina web www.infobae.com van 11/01/2020 met betrekking tot de regio's waar de leiders van de 'collectivo' actief zijn".

Bij verweernota 22 januari 2019 voegt verweerder de COI Focus "Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens" van 10 januari 2019.

Bij aanvullende nota van 23 januari 2020 legt verweerder volgende stukken neer :

"COI Focus Venezuela: Situation socio-économique van 20 april 2018

Venezuela. Situational update and 2019 outlook.

Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.

Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.

10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.

AI – Venezuela 2017-2018

The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.

Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.

Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.

The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.

Venezuelans turn to food production amid crisis.

Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela."

In voornoemde aanvullende nota van verweerder wordt tevens verwezen naar volgende rapporten:

"COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019,

COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoekers hun identiteit en nationaliteit genoegzaam aantonen. Zo leggen zij hun originele Venezolaanse paspoorten neer, alsook het origineel Peruviaans paspoort van hun

dochter, een fotokopie van verzoekers Venezolaanse identiteitskaart (cedula), verzoeksters originele Venezolaanse identiteitskaart (cedula), hun huwelijksakte, fotokopieën van de respectievelijke geboorteakten van verzoekers, de originele Peruviaanse geboorteakte van verzoekers dochter en een origineel bewijs van de aangifte van de geboorte van beide verzoekers dochter bij de Venezolaanse ambassade te Peru.

2.4.2. Verzoekers verklaren Venezuela in 2013 te zijn ontvlucht omdat zij er problemen zouden kennen met de *colectivos*. De commissaris-generaal hecht echter geen geloof aan de door verzoekers voorgehouden problemen.

2.4.3. Uit beide verzoekers verklaringen blijkt vooreerst dat zij louter verwijzen naar de problemen die verzoekers familie heeft gekend met de *colectivos* in Barquisimeto – de gijzeling van verzoekers broer E., de beschieting van zijn grootvader en de diefstal van zijn moeders bestelbus – en hun persoonlijke vrees hieraan koppelen (notities verzoeker, p. 9, p. 11; notities verzoekster, p. 15). Echter kan uit hun verklaringen niet blijken dat zij ooit persoonlijk werden aangevallen of bedreigd, laat staan dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zouden worden geviséerd door de *colectivos*.

2.4.4. Zo stelde verzoeker dat hij nooit direct contact heeft gehad met de *colectivos*, doch wel eenmaal oogcontact met hen heeft gehad in Caracas (*"Bent u ooit persoonlijk met de colectivos in aanraking gekomen toen u in Venezuela was?"*, *"Geen direct contact, maar wel oogcontact. Ik was getuige in het gebouw waar mijn echtgenote woonde in Caracas, in de 23 de Enero. Daar woont mijn schoonmoeder. Er waren toen stemmingen, en de mensen gingen hier niet mee akkoord. Er is een soort van protest, 'cacerolazo', kookpotten en lepels waarbij men hard tegen de kookpotten slaat. Dat is een protest dat 'cacerolazo' heet. Heel het blok, met 220 appartementen, en ik zag met mijn vrouw hoe dat er colectivos het gebouw binnen gingen met AK-47's. Dus er was heel veel lawaai, ze zijn naar binnen gegaan en ineens was alles stil. Dat zijn personen die de regering steunen. Ze willen niet dat er gemanifesteerd wordt."*, notities verzoeker, p. 16). De vaststelling dat verzoeker, ondanks de voorgehouden problemen met onbekende *colectivos* in zijn stad Barquisimeto, enkel *colectivos* zou zijn tegengekomen in Caracas ondergraft de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.4.5. Daarnaast ondergraven beide verzoekers uiteenlopende verklaringen over de initiële aanleiding van hun reis naar Peru in 2013 – hun familiale problemen met de *colectivos* (*"Mijn echtgenote had tickets gekocht. Ons huwelijk was heel snel omwille van de situatie. En na een week besloten we uit het land te vertrekken. Het was geen bedachte keuze."*, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 17 oktober 2018 (hierna: notities verzoeker), p. 7) dan wel hun huwelijksreis (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster van 17 oktober 2018 (hierna: notities verzoekster), p. 6, p. 10) – de geloofwaardigheid van hun asielmotieven.

2.4.6. Verzoekers bevestigen in hun verzoekschrift dat *"ze inderdaad in het kader van hun huwelijksreis naar Peru reisden, maar niet op voorhand besloten hadden om niet meer terug te keren naar Venezuela"*. Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekers *post factum* nog trachten aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van hun verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4.7. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verzoeker zijn familie geviséerd, aangevallen en bedreigd werd door de *colectivos*, noch dat zijzelf geviséerd zouden worden door hen. De geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoekers familie, alsook van beide verzoekers, wordt ondergraven door verzoekers onwetendheid aangaande de *colectivos*. Zo wist verzoeker niet welke groep van *colectivos* zijn familie viseerde (notities verzoeker, p. 12), noch welke groepen er actief waren in zijn stad en/of wijk (notities verzoeker, p. 12, p. 16) en was hij evenmin op de hoogte van de belangrijke figuren van de *colectivos* in zijn wijk (notities verzoeker, p. 16). De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de oorzaak en evolutie van deze problemen. Verzoekers gebrekkige kennis aangaande de *colectivos* uit zijn wijk, die beweerdelijk zijn familie alsook hem viseerden, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van deze voorgehouden problemen met de *colectivos*. Dit klemmt te meer nu verzoeker nog in contact staat met zowel zijn ouders, broer als grootvader (notities verzoeker, p. 5-6) en hij zich dus ook na zijn vertrek uit Venezuela had kunnen informeren over de aanwezige groepen van *colectivos*. Minstens mag worden verwacht dat verzoeker verduidelijking vraagt en dat zijn familie die dan ook verschaft, wat niet het geval is.

2.4.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij veel details gegeven heeft “*van verschillende Colectivos groepen en van hun activiteiten (CGVS p16), waarvan er vele zijn doorheen Venezuela*” herneemt de Raad dat verzoeker niet wist welke groepen van *colectivos* in zijn wijk aanwezig waren en zijn familie viseerden. Ook indien verzoeker zo weinig mogelijk te doen wou hebben met deze groepen, is redelijk te verwachten dat hij zou kunnen aanduiden welke groepering zijn familieleden viseerde.

2.4.9. Verder maakt verzoeker de gijzeling van zijn broer E. niet aannemelijk. Zo stelde verzoeker enerzijds dat zijn broer geen klacht indiende tegen de *colectivos* uit angst voor wraakacties, en anderzijds dat er in de wijk van zijn broer meerdere aanklachten werden ingediend door wijkgenoten, maar kon hij niet aangeven om welke reden zijn broer anders zou hebben gehandeld dan zijn wijkgenoten, die blijkbaar geen wraakacties vreesden (notities verzoeker, p. 15). Dergelijke ongerijmde verklaringen ondergraven reeds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

2.4.10. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat “*zijn broer een wraakactie vreesde, en het feit dat sommige andere mensen die in dezelfde buurt wonden een klacht ingediend hadden niet betekent dat er geen wraakacties plaatsvinden.*”. Verzoeker wijst er bovendien op dat de echtgenote van zijn broer zwanger was toen de gijzelneming gebeurde en dat zijn broer dus de voorkeur wou geven aan het zorgen voor zijn familie en echtgenote. Hij haalt aan dat algemeen geweten is dat “*de politie helemaal corrupt en inefficiënt is, en ze hadden weinig hoop dat het indienen van een klacht helpen zou*” en dat de beslissing erkent dat er vaak aanvallen door de *colectivos* gebeuren, in het bijzonder in de buurt van de woning van verzoekers broer. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen.

2.4.11. Wat betreft de dood van verzoekers buurman en diens dochter op 10 november 2013 – ruim een maand na het vertrek van verzoeker uit Venezuela op 28 september 2013 – verklaarde verzoeker initieel te denken dat de *colectivos* zich vergisten en, in plaats van in verzoekers woonst, bij de buurman zouden zijn binnengegaan (“*Dan een kleurenfoto, van hun huis en mijn huis. Daar, links hebben ze hem vermoord. Ik denk dat ze zich vergist hebben en het huis van mijn buurman zijn binnen gedaan, in plaats van bij mij.*”, notities verzoeker, p. 10). Later tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker dan weer aan dat hij niet zozeer bedoelde dat de *colectivos* zich vergist zouden hebben, maar dat het een bijkomende manier was om verzoeker angst aan te jagen en dat het om een indirecte doodsb bedreiging zou gaan (“*Het is niet zozeer dat ze zich vergist zouden hebben. Ik denk dat het een bijkomende manier is om ons schrik aan te kunnen jagen. Dat dit daar onderdeel van uitmaakte. Om u een boodschap te geven van ‘kijk, ik vermoord hun, u kan de volgende zijn, ik kan u ook vermoorden’.* Mentaal kan je niet meer rustig leven. Je voelt je opgejaagd.”, notities verzoeker, p. 17). Verzoeker verklaarde te denken dat de dood van zijn buurman en buurmeisje een indirecte doodsb bedreiging aan zijn adres zou zijn, omdat verzoekers hele familie al slachtoffer is geweest van de *colectivos* en hij de enige was die ontbrak op de slachtofferlijst (“*Waarom denkt u dat u het slachtoffer had moeten zijn, en niet uw buur?*”, “*Eerst en vooral waren mijn broer, zus en ouders al het slachtoffer, dan mijn opa, en dan mijn moeder. De enige persoon die nog ontbrak was ik.*” notities verzoeker, p. 17). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker de dood van zijn buurman en buurmeisje aan zijn eigen asielrelaas tracht te koppelen en hierbij uitgaat van loutere veronderstellingen. Met zijn wijzigende hypothesen maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de *colectivos* met de moord op zijn burens in werkelijkheid hem zouden viseren. Dit klemte te meer nu verzoeker op het moment van de moord reeds meer dan een maand uit Venezuela vertrokken was. Dat de *colectivos* niet op de hoogte zouden zijn van verzoekers vertrek en bovendien het verkeerde huis zouden zijn binnengestapt is daarenboven geenszins aannemelijk, te meer nu volgens verzoekers aan de gijzeling en beroving van verzoekers broer een lange voorbereiding van schaduwen vooraf zou zijn gegaan (notities verzoeker, p. 14-15) en dus redelijkerwijs kan worden verwacht dat de *colectivos* zich eveneens goed zouden voorbereiden indien ze verzoeker zouden willen raken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de *colectivos* verzoeker viseerden met de moord op zijn burens.

2.4.12. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat het feit dat zijn buurman en diens dochter vermoord werden een signaal is dat verzoeker de volgende op de lijst van de *colectivos* is. De Raad merkt op dat het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas geenszins volstaat om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4.13. Ter staving van zijn verklaringen over de dood van zijn buurman en buurmeisje legde verzoeker een origineel krantenartikel van El Impulso neer, alsook de overlijdensaktes van zijn burens, printscreens van Google Maps en een formele verklaring van de dochter/zus van zijn overleden burens. De Raad wijst erop dat de dood van verzoekers burens geen punt is van het geding, doch dat niet geloofwaardig is dat deze moorden verband houden met verzoekers voorgehouden asielaanvraag. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen evenwel geen verband tussen de moord op verzoekers burens en verzoekers asielaanvraag aantonen, integendeel. In het krantenartikel is sprake van één onbekende man die verzoekers buurman en zijn dochter neerstak, terwijl verzoeker consequent in meervoud sprak over de ouders (notities verzoeker, p. 9-10, p. 17). Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij *“bedoelde dat de Colectivos altijd in banden werken, en dat hoewel een persoon de moord gepleegd heeft, ze in banden werken”*. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielaanvraag volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen.

2.4.14. Voorts wordt in het artikel vermeld dat overvallen en inbraken in de wijk geen uitzondering zijn en wordt geen gewag gemaakt van specifieke visering van bepaalde families, noch van specifieke (lokale) bendes. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de dood van zijn burens betrekking zou hebben op hemzelf en zijn familie. De voorgelegde verklaring van verzoekers buurmeisje en *“vriendin van de familie”* werd op verzoekers eigen verzoek en instructies opgesteld (notities verzoeker, p. 10) en heeft geen objectief, noch officieel karakter. In de verklaring is er sprake van een voortdurend risico door de onveilige situatie en straffeloosheid ten gevolge van de overvallen en ontvoeringen, doch worden deze problemen verder niet geconcretiseerd. Bovendien is er in de verklaring geen sprake van een persoonswisseling of een fout van de *colectivos*, noch van een directe continue visering van de *colectivos* zoals verzoeker verklaarde. De voorgelegde documenten kunnen aldus bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven niet wijzigen. Verzoekers dienden zich dus niet - tenzij geheel vrijwillig - te hervestigen in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet zoals het CGVS stelt.

2.4.15. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat zijn familie en hijzelf werden geviserd door de *colectivos*. Voor zover aannemelijk is dat verzoekers familieleden daadwerkelijk werden aangevallen, dan wel bestolen door de *colectivos*, toont verzoeker geen verband aan tussen deze incidenten, noch dat verzoekers familie doelgericht door de *colectivos* werd aangevallen. Voor zover geloofwaardig zijn de door verzoeker aangehaalde – maar niet aangetoonde - feiten, met name de gijzeling van zijn familieleden en (pogingen tot) diefstal, in wezen gemeenrechtelijk van aard en kan inzake verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de *colectivos* geen verband worden vastgesteld met één van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.4.16. Het ter terechtzitting neergelegde *“Artikel van pagina web www.infobae.com van 11/01/2020 met betrekking tot de regio's waar de leiders van de colectivo' actief zijn”* vermeldt in welke regio's de *colectivos* actief zijn, doch hebben geen betrekking op verzoekers situatie. Dit artikel kan aldus niet aantonen dat verzoeker en zijn familie persoonlijk werden geviserd door de *colectivos*.

2.4.17. Waar verzoeker aangaf dat hij zich bij een terugkeer naar Venezuela tegen het huidige regime zou uitspreken en dat hij zou deelnemen aan manifestaties tegen president Maduro (notities, p. 18), betreft dit een louter blote bewering die niet strookt met het door hem geschetste profiel. Verzoeker was immers nooit lid van een politieke partij (notities verzoeker, p. 8) en deed slechts een keer mee aan een vreedzame mars tegen de regering (notities verzoeker, p. 8, p. 18). Ook verzoekers echtgenote nam tot vlak na de dood van Hugo Chavez slechts deel aan enkele vreedzame manifestaties tegen de regering (notities verzoekster, p. 9, p. 12). Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar Venezuela opeens zouden uitspreken tegen het regime. Hoe dan ook, zoals infra blijkt, zijn er massaal veel dergelijke protest tegen de huidige politiek-economische en sociale situatie. Dit houdt geenszins in dat deze personen allen vervolgd worden.

2.4.18. Voor wat betreft de door verzoekers aangehaalde vrees in hoofde van hun dochter in Peru – discriminatie omwille van haar Venezolaanse afkomst (notities verzoeker, p. 20; notities verzoekster, p. 16) – volstaat een louter vermoeden van toekomstige xenofobe of racistische reacties niet om in aanmerking te komen voor een internationale beschermingsstatus. De online krantenartikelen en de oproepen tot protest tegen Venezolanen in Peru veranderen niets aan deze vaststelling, gezien ze geen betrekking hebben op verzoekers situatie of op die van hun dochter. Ter staving van hun problemen in Peru leggen verzoekers twee originele verklaringen voor. In deze ongedateerde verklaringen wordt er

gesteld dat verzoeker het slachtoffer was van xenofobe daden omwille van de groeiende negatieve houding van Peruanen ten aanzien van Venezolaanse migranten. Ook werd verzoeker volgens beide verklaringen geconfronteerd met “*constante psychologische intimidatie*”. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze brieven op eigen verzoek en instructies van verzoeker werden opgesteld (notities verzoeker, p. 14). Deze brieven hebben geen objectief, noch officieel karakter. Hoe dan ook verzoekers zijn afkomstig uit Venezuela. Er ligt geen enkel objectief gegeven voor waaruit zou blijken dat verzoekers niet naar Venezuela kunnen omdat hun dochter (ook) de Peruviaanse nationaliteit zou hebben.

2.4.19. Beide verzoekers vrezen om bij terugkeer naar Venezuela problemen te kennen omdat ze er als landverraders zullen worden beschouwd omwille van hun verblijf in het buitenland. Verzoekster verklaarde dat haar moeder haar recht op een voedselpakket via de *carnet de la patria* kwijtspeelde door haar verblijf in Peru na de geboorte van beide verzoekers dochter S. (notities verzoekster, p. 17), doch repte met geen woord over haar moeders verlies van voedselpakketten wanneer haar gevraagd werd naar de *carnet de la patria* (notities verzoekster, p. 9). Daarnaast postte verzoeksters moeder diverse voedselfoto's op Facebook, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de stelling dat zij het zonder het voedselpakket via de *carnet de la patria* slecht zou stellen. Verzoekers hun verweer dat bekend is “*dat sociale media niet altijd de realiteit weerspiegelen*” kan de waarachtigheid van het beweerde verlies van de voedselpakketten niet aantonen. Voorts blijkt verzoekster geen enkele indicatie te hebben dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela daadwerkelijk zullen worden gezien als verraders van het vaderland (notities verzoekster, p. 17). Verzoekster maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat verzoekers omwille van hun jarenlange verblijf in het buitenland bij terugkeer naar Venezuela een vrees voor vervolging zouden moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

2.4.20. In dit verband merkt de Raad daarenboven op dat kan worden aangenomen dat verzoekers bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zullen worden over hun activiteiten in het buitenland, de redenen waarom zij Venezuela verlaten hebben, dan wel er naar terugkeren. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota van 22 januari 2019 (COI Focus “*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat zij geen dergelijk profiel hebben. Evenmin blijkt uit hun verklaringen dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, wel integendeel. Verzoekers konden Venezuela met hun eigen paspoort op legale wijze verlaten, wat erop wijst dat zij niet werden geïnterviewd door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien was verzoekster in staat haar paspoort te verlengen aan de Venezolaanse ambassade te Peru in december 2017 (notities verzoekster, p. 4) en konden verzoekers de geboorte van hun dochter S. probleemloos aangeven bij de Venezolaanse autoriteiten in Peru (notities verzoekster, p. 8; document bewijs van de aangifte van de geboorte van beide verzoekers dochter bij de Venezolaanse ambassade te Peru).

2.4.21. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat “*indien hij terugkeert, sinds hij voor een lang periode in Europa verbleven is, hij bekeken zal worden als welvarend en dit een aanvullende reden voor de Colectivos zal zijn om hem te viseren.*”. Dit betreft een blote bewering die verzoeker niet weet hard te maken. Dergelijke hypothetische vrees kan geen nood aan internationale bescherming rechtvaardigen.

2.4.22. Wat betreft de door verzoekers neergelegde krantenartikelen betreffende het gewapend geweld is in Venezuela waarbij ook dodelijke slachtoffers kunnen vallen, volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke.

2.4.23. Het door verzoekers neergelegde Wikipedia-artikel vermeldt dat er in Venezuela criminele organisaties voorkomen zoals de colectivos, wat niet wordt betwist. Echter tonen verzoekers niet aan

dat zij of hun familie daadwerkelijk problemen kenden met de *colectivos*. Het neerleggen van een algemeen Wikipedia-artikel kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

2.4.24. De getuigenis, uitnodiging voor een kipavond en een printscreen van een Facebookpost, die verzoekers neerleggen om hun integratie in België te staven, dragen niets bij aan het relaas van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.25. Waar verzoekers de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhalen in de vorm van een tekort aan voeding, medicijnen, medische zorg, (wegwerp)luiers, gebrekkig onderwijs en ontvoering alsook mogelijke psychische problemen omwille van conflicten tussen anti-overheidsmanifestanten en de Venezolaanse overheid (notities verzoeker, p. 20; notities verzoekster, p. 15), stelt de Raad vast dat deze motieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen.

2.4.26. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.27. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn

2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: *"Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*.

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen dat ze ingeval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 EVRM overeenstemt. Verzoekers stellen dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als *"situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès"* (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekers betogen dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus *"Vénézuëla: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze stellen verder dat de COI Focus *"Vénézuëla- Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 inderdaad meldt dat *"de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is"* (p. 21, p. 23). Verzoekers wijzen er tevens op dat de COI Focus vermeldt dat *"precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt"*. Verzoekers stellen verder dat de *"publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer"* niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35) en dat ze twee kleine kinderen hebben, dat er *"een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel"* is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekers benadrukken dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijzen naar UNHCR *"Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn"* van 9 februari 2018. Ze wijzen er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39). Verzoekers benadrukken dat *"de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34)."*.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de

beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, "F.G. e.a. / Sweden", §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "J.K. e.a. / Sweden", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "are not able to obviate the risk by providing appropriate protection" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "NA. / The United Kingdom", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "F.H. v. Sweden", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "H.L.R. / France", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "Y./Rusland", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "Saadi/Italië", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "Mamatkulov en Askarov/Turkije", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "Müslim/Turkije", § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij een kwetsbare persoon zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Venezuela werkzaam was als kok en barman (notities verzoeker, p. 7), dat hij extra bijdroeg aan het gezinsinkomen door de verkoop van klaargemaakte producten (notities verzoeker, p. 19) en dat hij ook in Peru werkte (notities, p. 6). Verzoekers grootvader, die op heden nog steeds in Venezuela verblijft, had diverse huizen aan de Venezolaanse kust, een bestelwagen en een groot huis in Barquisimeto (notities verzoeker, p. 15, p. 19). Uit de verklaring op eer van een vriendin van de familie blijkt bovendien dat verzoeker kan rekenen op de steun van de kerkgemeenschap waar zijn vader jarenlang actief was. Bovendien blijkt uit de verklaringen op eer inzake verzoekers verblijf in Peru dat verzoeker zich niet alleen vlot kan aanpassen op professioneel en persoonlijk vlak, maar ook dat hij zich snel kan aanpassen aan nieuwe situaties. Daarnaast blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij tijdens haar studies in het gerenommeerde staatstheater Teresa Carreño werkte (notities verzoekster, p. 7) en dat zij ook in Peru heeft gewerkt tot haar zwangerschap (notities verzoekster, p. 14). Bovendien konden verzoekers hun reis naar Europa geheel financieren met eigen middelen (notities verzoekster, p. 8). Voorts is verzoeksters moeder een gepensioneerd secretaresse bij het Venezolaanse openbaar ministerie (notities verzoekster, p. 4-5). De drie gepensioneerde tantes van verzoekster waren werkzaam als huisvrouw, advocate en als medewerker bij het ministerie van landbouw (notities verzoekster, p. 5) en hadden allen hun eigen huis (notities verzoekster, p. 7). Ook kon verzoeksters moeder na de geboorte van beide verzoekers dochter S. vijf maanden in Peru blijven,

mede door verzoekers gespaarde geld en door hulp van de kerk (notities verzoekster, p. 14). Nog wijzen de geposte foto's op het Facebook-account van verzoeksters moeder evenmin op een gebrek aan financiële middelen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *"Colectivos chavistas"* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *"Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekers tonen voorts niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers lichten niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK